

Honger

HONGER

Choi Jin-Young

Uit het Koreaans vertaald door
David Pfaff

Oorspronkelijke titel: *Hunger* (구의 증명)

Copyright © 2015, Choi Jin-young

Dutch translation rights arranged with EunHaeng NaMu
Publishing Co., Ltd. c/o Danny
Hong Agency, Seoul through Marianne Schönbach Literary
Agency, Amsterdam.

B&L

○

Zou de mens over duizend jaar nog steeds bestaan?

Als deze tekst ooit nog door iemand wordt gelezen,
hoop ik dat het pas over duizend jaar is.

Ik moet bovenmenselijk lang blijven leven.

Tot aan de dag waarop de mensheid niet meer in dit universum bestaat.

Met andere woorden: ik wil de laatste levende mens zijn.

Dat is mijn enige wens.

Ik ben benieuwd. Wat mensen over duizend jaar zal choqueren, waar ze van zullen walgen, wat hen de stuipen op het lijf zal jagen, waar ze op neer zullen kijken. Welke dingen ze zullen veroordelen en bespotten. Wie ze zullen uitmaken voor gestoord. In welke verhalen ze zich zullen inleven en waar ze naar zullen verlangen. Ik ben benieuwd wat er over duizend jaar mooi en lelijk zal zijn. Goed en kwaad. Of geld dan nog steeds ons bestaan zal bepalen. Wat mensen zullen eten. Hoezeer de ‘menselijkheid’ van nu zal verschillen met de ‘menselijkheid’ van dan... Ik geloof graag dat over duizend jaar mensen radicaal anders zullen zijn dan nu. Of nee, wat ik hoop is dat er over duizend jaar niemand meer zal zijn die kan lezen of schrijven. Ja, dat ik de enige zal zijn die dat nog kan. Zo lang – zo lang moet ik blijven leven.

Wanneer is de Bijbel geschreven? Minstens tweeduizend jaar geleden? Er zijn nog steeds mensen die worden geraakt door die oeroude tekst, die er troost uit putten, die er zelfs van doordraaien. En dus geloven ze. Een verhaal over een kind, geboren uit een maagd. Over een man die doodgaat en weer opstaat – een verhaal nog absurder dan regen die veertig dagen lang aanhoudt, of een zee die in tweeën wordt gespleten... Geloof maakt absurditeit grijpbaar. Dat wil zeggen, onder het voorwendsel van geloof kun je mensen van alles wijsmaken.

Eerst geloven. Dan zal wijsheid volgen.

Ik heb een opstanding nodig, de ontvangst van een maagd. Ik heb een mirakel nodig dat de grenzen van wetenschap en ethiek te buiten gaat. Ik heb duizend jaar nodig. De ondergang van de wereld of onsterfelijkheid. Ik heb absurditeit nodig. Ik hoef geen mens te zijn, ik hoef alleen jou.

Geloof – dat heb ik nodig.

Wat moet ik doen, als ik klaar ben met dit verhaal? Wat kan ik dan doen? Waar moet ik heen? Ik zou mezelf kunnen aangeven. Ik zou mijn daden kunnen opbiechten bij een priester. 'Ik heb een mens opgegeten. Is dat een zonde?' Dan zouden ze met me doen wat ze willen. En ik zou zeggen wat ze willen dat ik zeg, gaan waar ze willen dat ik ga.

Dit verhaal vertellen, en zo lang mogelijk leven –

Dat is alles wat ik wil.

Gu stierf op straat.

Zijn dode lijf leek op dat van een dronkaard die in slaap was gevallen.

Ik hield hem in mijn armen, zittend op de grond, en wachtte tot de zon opkwam.

De wind droeg de geur van nieuwe kleren met zich mee.

Mijn zorgen en de wind woelden en draaiden als een slapeloze in het holst van de nacht.

Zo te zien gaat het regenen.

Wat moet ik dan?

Een beetje regen zou wel fijn zijn.

Nee, het mag helemaal niet gaan regenen.

Ik streelde zijn halflange haar, een pluk liet los tussen mijn vingers. Stilletjes keek ik neer op de haren in mijn hand. Ik rolde ze op tot een balletje, stopte het in mijn mond en slikte door. Kon het niet over mijn hart krijgen om een stuk van hem te verliezen.

De nacht trok langzaam voorbij. De regen kwam niet. Ik huilde niet en Gu ademde niet. Ik omhelsde zijn dode lichaam. Het was alsof dat lichaam en de dood niets met elkaar te maken hadden, zo vervreemd van elkaar als twee tegenpolige magneten. Het voelde alsof alles zich in mijn verbeelding afspeelde. Zelfs weken nadat ik het verstijvende lichaam van Gu naar huis heb gesleept, voelt het nog steeds niet echt.

●

Ik wist dat je zou komen.

Ik wist het, en ik wachtte op jou. Maar wilde ik dat je zou aankomen voor of na mijn eigen einde? Je klaagde altijd dat ik nooit een keuze kon maken en alles aan jou overliet. Zelfs met de dood hijgend in mijn nek was ik te wispelturig om een definitief besluit te nemen. Ik wilde niet dat je me zag sterven. Ik wilde je niet achterlaten met een wonde, pijnlijker en blijvender dan het litteken dat mijn afwezigheid zou achterlaten. Ik had je ook niets meer te vertellen, dacht ik. Alles wat ik je ooit heb moeten vertellen, had ik al gezegd. En als ik toch iets was vergeten, vond ik het niet nodig om het nu nog te zeggen. Als ik mijn gedachten omzette in woorden, dacht ik, zouden ze hun essentie verliezen zodra ze mijn lippen verlieten. Ze zouden niet reflecteren wat ik werkelijk voelde. Ik vertrouwde erop dat jij al wist hoe ik me voelde... Maar was dat ook zo? Heb ik je echt alles verteld wat ik te zeggen had? Wie houd ik voor de gek? Je had er gewoon moeten zijn toen ik doodging. Het ging me niet om woorden of essenties, ik moest je gewoon zien. Pas op het moment dat ik stierf, besepte ik dat dat was wat ik wilde.

Ik wilde jou zien.

Niet een oude, gammele telefooncel, niet het onkruid tussen de vieze, versleten stoeptegels, niet de brandend rode ondergaande zon of het heilig oplichtende kruis

in de verte, maar jou. Ik wilde jou aankijken voordat ik stierf. Zou je dat geweten hebben? Ook al heb ik het nooit tegen je gezegd? Het zou mijn hart breken als je het niet wist. Nog erger dan de dood met me had gedaan. Ik stierf met jou in mijn gedachten, maar zonder je nog een laatste keer te zien. Je had wat eerder moeten komen. Het laatste dat ik van deze wereld zag, dat had jij moeten zijn.

Het licht van de lantaarnpaal kwam samen op het asfalt aan het begin van de steeg.

Ik keek ernaar totdat mijn ogen dichtvielen.

Het ziet er zo warm uit, dacht ik.

Zo warm als Dam.

Het is niet alsof het nooit in me is opgekomen. Wanneer Gu op de vlucht was voor hun bedreigingen. Maar ook op de stille avonden dat hij bij mij was en ik afwezig naar hem staarde terwijl hij sliep, uitgeput als een verwelkte chrysant. De gedachte spookte door mijn hoofd.

Wat als hij eerder doodgaat dan ik?

Ik had besloten dat als Gu dood zou gaan, ik hem zou moeten volgen. Maar wat zou er dan terechtkomen van onze lichamen? Wie zou zich over ons ontfermen? De gemeente zou ons vast laten cremeren. Die ambtenaren zouden geen idee hebben, wat voor mensen Gu en ik waren, wat voor leven wij hadden, wat Gu voor mij betekende, en ik voor hem, welke herinneringen er in onze lichamen gegrift stonden. Ze zouden ons als dode beesten verslepen en verbranden. Dat is hoe onze lichamen zouden verdwijnen. Ik had er wel vrede mee dat mijn lichaam zo behandeld zou worden, maar niet dat van Gu. Daarom moest ik zijn lichaam ergens verbergen, voor ik ook kon doodgaan. Dat was mijn nieuwe plan. Dieper wilde ik er niet over nadenken. Maar Gu begon er zelf over, die nacht dat we ons schuilhielden in die verwaarloosde hut, gammel en kwetsbaar als een door de bliksem getroffen eikenboom. Liggend op zijn zij hield hij me in zijn armen.

Heb je honger? vroeg hij.

Ik schudde mijn hoofd.

Ben je moe?

Ik knikte.

Toen Tante werd gecremeerd, moest je toen veel huilen?

Ik zweeg.

Zullen we eens bij haar gedenksteen langsaan?

Gu was er niet toen Tante stierf. Als ik aan die periode dacht, haatte ik hem. Ik wilde hem niet haten, en ik wilde ook niet denken aan de dag van Tantes overlijden. Ik hoopte dat hij het daarbij zou laten.

Wat zou je doen als ik doodging? vroeg hij toen.

Een akelige, wrede vraag.

Een uitvaart kost veel geld, vervolgde hij, ik zal zorgen dat dat geld er is. Maar als ik doodga, moet je me begraven of cremeren zonder dat iemand het weet. Anders zullen die eikels me verkopen.

Ik ging rechtop zitten en liet mijn blik over zijn lichaam glijden. Zijn prachtige ogen. Zijn spitse neus, oprijzend als een berg. Zijn schattige oren. Zijn droge huid waar ik de schilfers van af wilde likken. Zijn iele borstkas. Zijn billen, rond en zacht als kindervangen. Zijn benen, als twee berken zo smal. Verlangend naar de tast van zijn lichaam kneep ik zachtjes in zijn benen. Hoe zou ik deze prachtige ledematen kunnen verbranden of in de grond stoppen? Zou ik mijn handen daartoe kunnen zetten?

Ik wil je niet cremeren, en ook niet begraven, zei ik. Dus je mag niet doodgaan voordat ik ga.

Ja, zei Gu, dat wil ik ook niet. Maar op een dag zal het gebeuren. Zal ik anders alleen sterven, zonder dat jij het weet? Zou dat beter zijn?

Dat is wel het domste wat je kunt bedenken, antwoordde ik. Zullen we ons niet richten op wat we samen kunnen doen, nu we nog leven? Pas als we gezond zijn en meer stabiliteit hebben, mogen we grapjes maken over zulke enge en verdrietige dingen, zei ik.

Toen ik weer ging liggen, zei Gu:

Als jij eerder doodgaat dan ik, eet ik je op.

○

Het plan om te sterven na het verbergen van Gu's lichaam, is van de baan. Zo'n idioot, zwakzinnig idee kon ik alleen bedenken terwijl Gu nog leefde. Waar zou ik hem in godsnaam moeten verbergen? Ik kon hem niet eens schuilhouden toen hij nog leefde. En zelf doodgaan? Dwaasheid. Nee, ik heb een nieuw plan.

Ik ga je opeten, Gu.

Ik ga je opeten en heel erg lang leven. Als alle uitbuitende monsters dood zijn van ouderdom of ziekte en in de vergetelheid zijn geraakt, wanneer hun resten zijn uitgestrooid en volledig van de aardbodem verdwenen, zal ik nog steeds leven. Ik blijf leven, met jou. Als ik sterf, zal jij met mij sterven. Ik volg jou niet in de dood, jij volgt mij.

Ik zal niet stilzitten en toekijken tot je bent verdwenen.

Ik zal blijven leven.

Leven om jou te herinneren.

Voordat ik bij Tante woonde, woonde ik bij Opa. Toen hij overleed, liet Tante haar leven in de boeddhistische tempel achter. Het was de eerste keer dat ik haar ontmoette, en zij mij. Tot die dag hadden we niet geweten dat de ander bestond.

Tante wist niet dat ze een tante was, ik wist niet dat ik een nichtje was. Daarom wist ze niet hoe ik ter wereld was gekomen en waarom ik bij Opa woonde. Ik wist het ook niet. Opa had er niemand iets over verteld. Ik denk dat hij het wel had willen doen, maar hij had natuurlijk ook niet kunnen weten dat hij zo plotseling zou overlijden. Geen van ons beiden wist dus hoe het zat. We leefden van ons verstand, onwetend van een fundamenteel feit over ons leven, soms zelfs onbewust van onze onwetendheid. Sommige geheimen kun je maar beter bewaren. Het ontrafelen van dat geheim zou me alleen maar frustratie en hoofdpijn opleveren, en in het ergste geval me mijn hele leven in twijfel doen trekken.

Tante zei haar leven als boeddhistische non vaarwel om mij op te voeden. Ze vond een baan in een fabriek, waar ze verschillende voorwerpen in elkaar zette.

Wat maak je daar? vroeg ik haar steeds.

Lawaai, zei Tante. Daarmee bedoelde ze dat ze speakers in elkaar had gezet.

Wat heb je vandaag gemaakt?

Geuren. Oftewel, luchtverfrissers.

En vandaag?

Schoonheid.

Wat bedoelde ze daarmee? Precies, handspiegeltjes. Daar heb ik lang over zitten broeden voordat ik het snapte.

En deze keer?

Duisternis.

Gloeilampen. Ook deze had ik niet direct door. Daarom bleef ik maar doorvragen over de duisternis – ik wilde de wereld begrijpen zoals Tante deed. Maar zij hield het stevast bij hetzelfde antwoord. Tot ik haar op haar zenuwen werkte en ze boos werd, waardoor ik moest huilen. Door de tranen heen vroeg ik of het een zonde was om iets niet te weten. Tante zei:

Sommige kennis verkrijg je niet door een antwoord op een vraag, maar door tijd. Er zijn dingen die je nu niet begrijpt, dingen waar niet zomaar een antwoord op is. Die zal je vanzelf begrijpen wanneer je meer levenservaring hebt. Onwetendheid is geen zonde, maar ongeduld is dat vaak wel.

Uiteraard begreep ik dit ook niet. Dus zette ik een grote mond op:

Als ik nu dood zou gaan, zal ik het nooit weten!

Tante keek me met grote ogen aan.

Er daalde een stilte tussen ons neer.

Onze gedachten gingen waarschijnlijk naar dezelfde plek. Naar Opa. Voor ons symboliseerde hij de dood. Tante zuchtte en zei:

Laten we het ergens anders over hebben.

Maar ik wilde verder praten. Praten met Tante was de enige manier waarop ik me vermaakte, en de enige manier waarop ik mijn liefde kon uitdrukken.

Destijds was Tante de enige persoon die ik liefhad. Met mijn vragen stortte ik al mijn liefde over haar uit. Ik wilde net zo veel liefde van haar ontvangen als ik aan haar gaf. Maar Tante betuigde haar liefde op een andere manier. Zij zette vlijtig, dag in dag uit, producten in elkaar. Om mij in leven te houden.

Leed is het verduren van lichamelijke of geestelijke pijn.

Er bestaat geen liefde zonder leed.

Toen Gu en ik acht jaar oud waren, zaten we in dezelfde klas. Het jaar daarna ook. Ik weet niet meer hoe we in dat eerste jaar met elkaar omgingen, maar zodra we negen werden, begon Gu mij te treiteren. Hij stal mijn tas, trok aan mijn vlechtjes en gooide mijn slippers naar de andere kant van het lokaal. Hij bekladde mijn schriften en trapte tegen de rug van mijn stoel. Hij zei nooit wat, zijn getreiter was enkel fysiek. Soms stroomden de tranen over mijn wangen, wanneer Gu iets gemeens uithaalde. Vooral op de dagen dat ik – ondanks de witte wolken die als plukbare bloemen aan de blauwe hemel stonden – niet lekker in mijn vel zat, omdat het me niet lukte een rekensom op te lossen, of omdat ik me een buitenbeentje voelde. Een keer merkte hij dat ik huilde en keek hij me nijdig aan. Met grote ogen staarde hij me aan en mompelde hij iets korts dat ik niet verstond. De rest van de dag dacht ik aan wat die twee lettergrepen konden zijn. Was het ‘rot op’, of ‘sukkel’, of ‘hou op’, of ‘sorry’?

Ik haatte hem niet, mijn kleine pestkop.

Maar ik ergerde me wel.

Ik had er wat van willen zeggen. Maar enkel al zijn naam noemen voelde onnatuurlijk, laat staan dat ik hem